

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Voordat het evangelie van vandaag begon,
hadden de leerlingen net ruzie gemaakt.
Ze hadden ruzie gemaakt over wie wel de grootste was.
En zo vroegen zij zich af:
Stel je voor dat Jezus er ooit niet meer zal zijn,
wie zal dan de baas zijn?
Zucht naar macht.
Jezus had daarom zijn handen vol om hun te leren
niet de grootste maar juist de minste te willen zijn.

Maar dan aan het begin van het evangelie van vandaag
zien we dat de leerlingen hun lesje
nog steeds niet hebben geleerd.
Ze ontmoeten iemand die ze niet kennen,
die dus ook geen volgeling van hen was.
En ze zien hoe deze persoon in Jezus' naam
duivels uitdrijft.
En je hoort ze bijna bij zichzelf denken:
'Ja, wat krijgen we nou!
Wij zijn toch de apostelen, wij zijn toch de baas!'

En weer moet Jezus hun leren
dat het er niet om gaat wie de baas is.
Maar dat ze blij moeten zijn als iemand hen wil helpen.
'Wie niet tegen ons is, is vóór ons.'

Maar nu gaat Jezus nog een stapje verder.
Ik heb jullie uitgekozen om twaalf apostelen te zijn.
Een fulltime job.
Maar dat vraag ik niet van iedereen.
Dat vraag ik alleen van jullie twaalf.
Maar daarom moeten jullie blij zijn,
met iedere hulp die je daarbij krijgt.
Al is die hulp nog zo klein.

Al was het maar een glaasje water
dat jullie wordt aangeboden.

Dat vind ik ook zo belangrijk in de kerk.
Ik ben geroepen om priester te zijn.
Maar ik ben zo dankbaar voor alle kleine
blijken van hulp in de parochie.
Een koster, die inderdaad een glaasje water
voor mij klaar zet op het altaar.
Of voor u, die de tijd en de moeite neemt
om naar een viering te komen,
of om een preek van mij te lezen
op de website van het Klaverblad of via de email.
Of voor u die mij op straat alleen maar even groet.
Echt waar, ik kan daar soms zo dankbaar voor zijn.

Maar dan gaat Jezus weer een stapje verder.
Maar dan nu in negatieve zin.
Namelijke, dat hele kleine dingen
ons ook op de verkeerde weg kunnen zetten.
Jezus geeft drie voorbeeldjes.
We kunnen met één hand
op tafel slaan en roepen: ik ben de baas!
Of we kunnen met één voet
snel vooruit lopen.
Ik wil de eerste zijn, ik wil voorop lopen!
Of we kunnen met één oog
angstig rondkijken:
Ben ik nog wel de baas?
Of zijn er al kapers op de kust? Concurrentie?
Jezus waarschuwt de twaalf apostelen:
Kijk uit.
Eén hand, één voet, één oog
kan jou al op de verkeerde weg zetten.

Toen ik zo mijn preek aan het voorbereiden was, dacht ik:
Ja, wat is het toch belangrijk
om de kleine dingen serieus te nemen.

Positieve kleine dingen kunnen zo'n zegen zijn.
Maar andersom, negatieve kleine dingen
kunnen soms zo veel schade berokkenen.

Maar in onze tijd, helaas,
gaat het vooral om de grote dingen.
We willen allemaal zo veel mogelijk
geluk, gezondheid en rijkdom.
En alles op grote schaal
en alles liefst zo snel mogelijk!
En, o wee, als iemand ons daarbij in de weg staat!
Nee, vandaag de dag moet je vooral jong zijn,
sportief, gezond, succesvol, en overstromen van geluk!
En als je ouder wordt, je gezondheid minder wordt
en je niet meer alles kunt,
ja, dan zou je je bijna schuldig voelen!

Misschien mag ik u daarvan een mooi voorbeeldje geven.
Mijn achterneefje had een aantal nachten gewaakt
bij zijn oma van 101 jaar oud.
Moet je nagaan, 101 jaar oud;
zijn oma, mijn tante Mia Verhaegh uit Maastricht.
Bij haar uitvaart zei ik toen tegen hem
dat ik het zo goed vond dat hij dat had gedaan,
terwijl hij toch ook een hele drukke baan heeft
als arts in het ziekenhuis in Eindhoven.
En tot mijn grote verbazing zei hij tegen mij:
"Ik vond het eigenlijk heerlijk
om te mogen doen.
Eindelijk een paar nachten
waarin ik door niemand werd gestoord
en in alle rust bij mijn oma kon waken
en kon nadenken over het leven!"

Ik vond dat zo'n mooi antwoord.
Weet u, ik kan me zo goed voorstellen
dat ouderen zich vaak een last voelen
voor anderen.

Zeker als je kijkt naar een verzorgingshuis
waar door alle bezuinigingen vaak
veel te weinig personeel werkt.
Ja, dan wordt het werk vermoeiend en frustrerend
en zou je je als oudere tot last kunnen voelen.

Maar dan vergeten we wel eens
wat een zegen het kan zijn
om juist voor ouderen te mogen zorgen.
Ik heb wel eens het gevoel dat wij in onze cultuur
terecht gekomen zijn in een sneltrein
die nauwelijks meer te stoppen is.
We willen alleen maar meer en meer
en groter en groter.

En juist de waardering voor ouderen,
zou ons zo tot zegen kunnen zijn.
Ze kunnen ons helpen om maar niet door te denderen.
Ze hebben levenservaring en wijsheid
die ons zou kunnen helpen
om wat bescheidener te worden,
en niet steeds maar te denken
dat wij alles het beste weten
en alles het beste kunnen!
Zij zouden ons kunnen afremmen
in onze sneltreinvaart naar genot en geluk.
Zou u in een auto durven rijden
zonder rem!
Voor mij is een cultuur zonder waardering voor de ouderen
als een auto zonder rem.

Minacht daarom de kleine dingen niet.
Een glaasje water kan al zo belangrijk zijn.
En minacht de ouderen niet.
Ze kunnen zo'n zegen zijn voor onze maatschappij!
Amen.